

A MONTEIRA

PRÉCEOS D' A SUSCRIPCION

En Lugo 6 mcs.	0.40	Pts.
Fora seis meses.	3	
" ano.	6	
Portugal.	9	
Ultramar.	18	
Extranzeiro	15	
Número solto.	0.15	
atrasado.	0.25	

PUNTOS DE SUSCRIPCIÓN

[illegible]

—*Os nossos irmãos*, por A. M.—*Espirações*, por Xavier Valcarlos Ocampo,
—*Disgraciados*, por P.—*Arências matrimoniais*, por R. G. P.—*De-
guste, gripe e trancazo*, por X. Rodriguez.—*Trancazo*, por Pepa d'as
Festas.—*De todo um pouco*.—*Administração* — *Anúncios*

OS NC SOS HERMAUS

D'a xusticea e d'o dreito non falemos aquí, porque Ingraterria xamais, nunca soubo qu'eran, cando tratou d'estendel-o seu poder. Contra toda xusticea e contra todo dreito, apoderouse un día de Xibraltar, contra todo dreito e xusticea o retén e non con millor xusticea nin dreito, non con mais for-

En cant'ô que turraba por Portugal há-
cea Ingratererra, non é difícil adiviñal-o. Por-
tugal, amante com'ô que mais d'a súa inde-
pendéncea e temendo, como pequenoe debre,
ser viutima d'os seus viciños os españoles,
percurou facer amistá y-alianza co-aquela
naceón, que menos sempatias podía ter pra
nós, y-aquel amor y-aquel medo, cegandô,

fixeron que Portugal, a troque de vivir seguro d' España, non dudas en poñerse entre as mans d' Ingraterria. O resultado veno ó fin e mentras os que se vendían d' amigos, percuran asoballalo, arrincándoll' un anaco d' o seu tarreo, y-o que mais sinten-ós nosos veciños, d' a súa honra, España paga con palabras garimosas aquel apartamento en que quixo vivir d' ela, e d' a prensa, como d' os centros en que s' aduc' a nosa xuventú, san voces que demostran-ós nosos hirmaus o afeuto que se lles tén o mesmo tempo que lles a mostr' o verdadeiro camiño. que deben seguir, pra chegar ó seu engrandecemento, contribuínd' o noso.

Sí: España e Portugal foron destinados pol-a Providéncia pra vivir xuntos, como hirmas que son, como iguaes que teñen-ós seus entreses y-ós seus desexos y-aspiraceós, como común que teñen-a súa hestórea en moitos puntos.

Fora, fora tolos medos de perder unha independencia merecida; qu' os pobos nunca perden esta si queren conservala. Abaixo pra sempre esa rabecha y-ese despréceo que se tiveron españoles e portugueses y-estes; acentuana amistá qu' hoxe ll' ofrecemos todos de boa gana, e Galicia, este anuquín de terra, mais prósimo parente que nengún outro país, Galicia, a quen Portugal debe, segun di Herculano, a *pobraceón* y-a *lingoa*, sex' o lazo d' unión d' entrambas nacións.

Españoles, hoxe facémonos eco d' o sentimento xeneral e gallegos dirixímonos ós nosos hirmaus n-un idioma tan parecido o d' eles, que sin dudar aseguramos é o mesmo en que Camoens esquirbiu *Os Lusíadas*. (1)

Non fai moito tempo qu' un esquirtor português, chamando hirmá a Galicia, invitaba ós dous países á facer mais fortes os lazos d'

(1) D' unha carta esquirt' a Vicetto pol-o hestoreador portugués Alexandro Herculano, é diño de lers' este párrafo, que deben meditar moitos que non saben ou non queren aprehear o qu' é Galicia y-o qu' encerra.

«E Galicia un país altamente sempáteco a Portugal, A Galicia está ó meu modo de ver, en máis íntima concusión de raza, de tradicións, de costumes y-hastra de configuraceón d' o chan y-en produciós con Portugal (sobre todo co-as nosas porvínceas d' o Norte), que con Castilla. *Galicia deunos pobraceón e lingoa*. Entr' o Miño y-o Mondego tal vez non haxa unha antiga aldea cuyo nome non sex' a reprodución d' o nome d' unha pobraceón galaica, un apelido de familia nobre que non traig' o seu remoto orixen d' esa rexión. Cántigas gallegas pasan aínda hoxe por obras d' antiquísimos trovadores portugueses, o que, sin embargo non é imposible. *O portugués non é sinón o dialecto d' o gallego, civilizado e perfeccionado.*

amistá. O distinguido esquirtor non supoñía, seguramente, que tan presto un motivo como este, ib' a perguntar acaseón de facer prácticos os seus consellos.

España e Galicia fan hoxe xusticea ós portugueses e España e Galicia esperan qu' estes han de saber interpretar ben aquel sentimento.

A. M.

ESPRICACION

A....

Pergúntasme, Maruxa, porque d' o meu sembrante fuxiu aquel contento que n-él sempre amostrei, é páledas, sombrías, cal d' un agonizante, trocárons' as meixelas, sin téren un instante d' a práceda alegría que n-elas retratei.

Perguntas porque amostro sorriso d' amargura que trócase á miúdo en risa de desdén.... ¡Ayl!... si saber poideras os soños de ventura conque soñei un tempo n-o medio d' a loucura d' amores, que n-o mundo non comprendeu ninguén!

S' adiviñar poideras meu triste pensamento n-o que xa non alcontro anacaco de ilusión, cicais non preguntáras, Maruxa, ó sentimento qu' alberga a miña y-alma; cicais nin un momento Maruxa, dubidaras si teño curazón!

Quen viu fuxir aixinha suas dōces alegrías, cal follas que reloucan n-o vento qu' as bateu, quen viu c'os desenganos, traiciós e felonías, pagad' o seu cariño en non lexanos días, ten que sonrir, Maruxa, como soprio eu!

Queimadol-os meus ollos c'as bágoas que verteron, escachelado o peito, que tanto sospirou, non teño xa, pr' aqueles que louco me volveron, pr' aqueles qu' ós meus lábros tan soño fêl lle deron, non teño mais, Maruxa, qu' a fêl que me sobrou!

Por eso á feia sátira que xa fai tempo alento, contesta ós que roubaron miña última ilusión, por eso teño louco, Maruxa, ó pensamento, por eso, porque teño n-a y-alma sentimento.... por eso, porque tiven je teño curazón!...

XAVIER VALCARCE OCAMPO.

Pontevedra, 1889.

DISCRACIADOS

Pena fonda se sente por certo ó lér n-os so-manáreos últimamente recibidos d' a Amérecia e que tan valentemente volven pol-os intrses d' os nosos peisanos, o miserabre estado en que